

REDACȚIA ȘI ADMINISTRATIA
BULEV. ELISABETA 1
(Palatul Etoriei)
BUCUREȘTI

ANUNCIURI ȘI RECLAME
se primesc la Ad-ția ziarului

CUVÂNTUL STUDENTESC

ORGANUL STUDENȚIMEI ROMÂNE
DIN ÎNTREAGA ȚARĂ

PREȚUL:

2 lei numărul în țară,
3 lei numărul în străinătate

ABONAMENTE

Pe 12 luni 100 lei
Pe 6 luni 60 lei
Pe 3 luni 30 lei

Pentru profesori, învățatori, studenți și ofițeri

Pe 12 luni 70 lei
Pe 6 luni 40 lei
Pe 3 luni 25 lei

Ultimul asalt

Incapabil în a găsi formula de soluționare a mișcării studențești, guvernul a încercat în ultimele zile, ultimul asalt pentru a răpune mișcarea.

El nu putea înțelege că forței fizice de represie și agresiune îi poate rezista forța morală a convingerilor.

În represie, guvernul e consecvent politicii pumnului pe care a inaugurat-o dintru început față de noi. Agresiunea, provocarea, deși s'au produs față de studențime în atâtea rânduri, nu s'au manifestat însă niciodată mai evident ca Marți 24. Evidența acestei provocări au putut-o constata toți cei cari după eșiră dela conferința profesorului Mihail Dragomirescu au văzut sutele de soldați cari în piața Palatului, loveau în dreapta și în stânga în studenți, studenți și cetățeni pacnici.

Păreau că vor să arăte în mod public voinicia stupidă a unei autorități lipsite de sens și modalitățile de convingere la cari avizează un guvern nechibzuit.

Replica, dacă a trebuit prin forță, studenții au dat-o în seara aceleasi zile, când au arborat pe Universitate drapelul tricolor și steagul „Apărării Naționale”.

Studenții au dat astfel pe deoparte un avertisment serios conducătorilor că ei pot cuceri definitiv Universitatea care este numai a lor, iar pe de altă parte, împingând lucrurile la extrem, au dat dovada că mai scumpă de este lor... agitațiilor, ordinea în stat, decât guvernului care cred că o garantează provocând.

Ultimul asalt al politicii de brutalitate, studenții l-au rezistat cu tărie. „Se pare că acest lucru l-au înțeles guvernării cu prisosință, și au mai înțeles că mai departe decât atât nu pot merge fără a fi crimali în ceea ce fac, fără a inversa până la exasperare tineretului universitar.”

Dovedindu-se zadarnică tactica de până acum, se pare că guvernul, din necesități politice, ar fi dispus să treacă la o politică abilită de fagădueli frandafirii și efuziuni sentimentale prin care să ne adormă vigilența.

Tari pe convingerile noastre și fermi în hotărârea de a izbândi, mai solidari ca oricând și având cu noi toată lumea românească, pretindem energic guvernului să vie cu soluții radicale și definitive pentru ca Universitățile românești să rămână în mâinile noastre.

Dacă ne garantează acest lucru, li dăm totală încredere și semnăm imediat pacea.

Iar dacă guvernul nu vrea să o facă, ținem să dăm avertismentul că dacă astăzi încă propunem, mâine vom ști să impunem aceste soluții.

Un nou complot

Ziarul „Infrățirea” scrie că s'a descoperit un nou complot comunist în Ardeal. Au fost arestați și depuși la parchet 25 ilinieri dintre cari 4 unguri, 1 român și 17 jidani fiind acuzați de propagandă bolșevică prin răspândirea de manifeste incendiare, spionaj și organizarea unei armate roșii.

Conferința D-lui Profesor Universitar Mihail Dragomirescu

La ședința Institutului de Literatură Română, ținută, la Fundația Carol I, în ziua de 24 Aprilie „semidocul” Mihail Dragomirescu, după expresia „Comandantului” Universității din București, a ținut să nu facă uz de baioneta și de arma soldatului, așa cum a făcut d-l rector al nostru, ci să caute să rupă slozul de ghiață ce există între noi și între unii din profesorii noștri.

Fără să ne facă nebuni, așa cum ne-au făcut unii părinți suferiști ai noștri, fără să ne spună că suntem unele politice, sau că facem jocurile celor de la Buda-Pesta, cum au afirmat alții, profesorul Mihail Dragomirescu, a expus „Crisa Universitară” neafectat și neinfluențat, așa cum îi șade bine unui profesor.

În aula Fundației destul de mică pentru publicul care sta și pe trotuar, făcând cu desăvârșire imposibilă pătrunderea măcar pe culoare, profesorul nostru iubit, a expus conferința sa, în fața publicului ce-i sublinia aproape fiecare frază cu nesfârșite aplauze.

Vom încerca să-i refacem conferința după notițele luate.

Nu mă așteptam ca la Institutul de literatură română, să vină atâtea public. Se vede că chestiunea existenței Inst. e o chestiune arzătoare în sânul universității.

Ceea ce m'a făcut să țin această conferință e faptul că Institutul își are rădăcini adânci în sânul tineretului universitar. Firește că fiind vorba de existența acestui Institut, care este periclitată de criza de azi, este bine să căutăm cauzele și remediile.

Unul dintre colegii mei mai bătrâni, a pronunțat cuvântul „turbăciune”. L-a cuprins pe studenții noștri o turbăciune. Această turbăciune s'ar traduce cu un cuvânt medical: psihoză, care este o formație superficială, care duce la nebunie. Psihoza aceasta ar fi o boală sufletească, care trebuie scoasă fie și cu jandarmul și cu poliția. Alfel se pierde finaretul, viitorul țării.

Față în față cu această concepție a psihozei, eu pun conceptul psiheliei, care se deosebește de cea dintâi, prin aceea că ea pleacă de la cauze adânci, puterice.

Mișcarea Dv. în fondul ei, o consider nu ca o psihoză, ci ca o psihelă.

E un adevăr așzinc la temelia mișcării Dv. Eu n'am nevoie s'o ascund, eu trebuie să spun adevărul întreg, sunt teoretician și deci trebuie să atac problema în față.

Voi avea curajul să iau problema întreagă și s'o desfac cu spiritul rece.

D-lor, în gazete se contestă un anume adevăr mare, care constituie politica noastră culturală de 7—8 ani și care nu s'a accentuat îndeajuns de frica strănătății.

Ca în nici o țară, în țara noastră s'a dat țărănilor pământul, pe care i cereau, și s'a dat votul universal pe care nu l'au cerut și s'a dat pentru că la bază e o întregă politică națională.

Pentru ce creșteți că s'a dat pământul din mâna proprietarilor? Aveau pământul și puterea

politică în mână! Pentru ce și-au tăiat mâinile? De ce? De frică? Nu-l adevărat! În 1914 nu era frica și cu toate acestea se convocase camerele pentru aceste două chestiuni: pământ și vot. Timpurile s'au precipitat, războiul a dat peste noi și totul a rămas baltă.

D-l M. Dragomirescu

Războiul ne-a adus întregirea neamului, dar ne-a adus marele inconvenient, de care ne izbim acum, acele de a îngloba în sânul nostru 4 milioane de minoritari.

Minoritarii aceștia sunt stăpânii orașelor. Cinci zeci sau 60 de orașe sunt în mâinile străinilor, ei au averea și dacă s'ar fi păstrat „censul” ar putea avea și puterea politică.

Primejdia aceasta au prevăzută-o oamenii politici și și-au tăiat mâinile pentru a da pământurile în mâinile celor ce vorbesc și simt numai românește.

Prin asta al asigurăm teoretic viitorul țării?

Dar fi este asigurată viitorul țării numai cu aceste două reforme?

Statul, care e în drept să aibă cel mai multă autoritate, s'a gândit mai ales la aceste reforme. Voci răslete din universitate au spus că nu e de ajuns.

Li dai economia și puterea politică, dar fă cultura poate fi asigurată viitorul țării?

Nu! Trebuie ca țărânul român să fie ridicat cel puțin la același nivel de cultură cu celelalte naționalități minoritare.

Trebuie ca statul să-l ridice pe acest țărân prin toate mijloacele posibile.

Astfel ar fi trebuit ca chestiunea culturală, să fi fost privită ca chestiune politică cardinală, de la care să nu se fi putut suia, trage nici un partid politic.

Căci nu putem numi român pe acela care nu are ca dogmă următorul principiu:

Statul român, nu e un stat poliglot, e un stat național românesc.

Statul român, național român, înseamnă puterea politică, economică și culturală în mâinile românilor.

Aceasta este dogma noastră! S'a vorbit de creștin și de evrei cu uniunea evreilor pămînteni, cari vor să facă stat în stat la noi.

E bine să nu facem prea multă paradă de cuvântul creștin. Dogma noastră, Dumnezeuul nostru este Statul Român, cu puterea economică, politică și

culturală în mâinile Românilor.

Cum stau față de această dogmă, diferiți indivizi cari trăiesc în statul nostru?

Eu îi împart în trei categorii:

1. Cetățeni români centripeți, cari țin cu sfințenie dogma de care vorbim.

2. Cetățeni români centrifugi, cari, sincer, nu recunosc această dogmă, și

3. Cetățeni români, cari pe față sunt centripeți, dar în ascuns sunt centrifugi.

Românii centripeți își au dogma sfântă, dar noi pretindem ca această dogmă s'o aibă toți cetățenii români.

Pretindem, dar nu putem, nu ne lasă tratatele.

Minoritățile își cer autonomia, sunt alorili, sunt cisturi în trupul națiunii române.

Dacă tratatele ne-au condamnat, le vom avea.

Dar, nu ne interesează aceștia. Ne interesează cei cari pe față sunt centripeți, dar în dos sunt centrifugi.

Aceștia sunt evreii și sunt elementul iritant; de acolo a pornit mișcarea studențească și a pornit într'un fel foarte firesc.

Când am văzut pe cei cari, printr'o schimbare, printr'o paragrafarea a legii și-au schimbat drumul de la închisoarea Văcărești, în automobil pe calea Victoriei, sau în funcțiuni pe cari le dezonorează, când am văzut că al noștri trăiesc în mizerie neagră, când am văzut că universitatea s'a jerpelit, iar studenții noștri înghesuți la fund de alții, când am văzut că toate acestea se fac cu banii care-i dă statul, dar care se pot lua și de alurea ne-am revoltat.

Se poate oare, ca elementul care nu are această dogmă să predomină, făcând apoi cisturi, cari să slăbească neamul nostru?

Avem dreptul să pretindem, să spunem că aceasta nu se poate permite.

Chiar el nu pot să nu vadă dreptatea cea mare a cauzei noastre.

Ar voi poate, cineva, să ne vorbească de puterea cea mare de asimilare a românilor. Noi am putea asimila, dar vin mereu. Toate neamurile cari la ei acasă au răsmîrît, vin la noi, pentru că la noi sunt persecutați.

Dacă n'ar mai veni, l'am asimila în 100 de ani.

E prea mult; nu mai suntem în starea inconștientă în care fenomenul de asimilare e mare. Suntem conștienți și conștiența cere ca timpul pentru procesul de asimilare să fie scurt.

Ce să facem?

Să ne schimbăm mentalitatea. Să facem deosebirea dintre Universitatea veche, care are un curent de beiferie; profesorul vine încredințat, pufnind și trăsînd, studentul la notele la examen profesorul îl terorizează cu bile neagră. El'cu astfel de universitate, înțelegerea culturală nu se poate câștiga.

Ne trebuie o universitate nouă la baza căreia să fie obligatoriu dogma care v'am spus-o, în care pe lângă știința cosmopolitismului, în care se pot complăce state cari au avut veacuri întregi pentru a se organiza ca state naționale.

Studentul e un ostaș al culturii române, e un asigurator pe vecie al statului acestuia român. Universitate nouă, înseamnă „Alma Mater”, nu autoritate fizică, ci morală.

Și dacă guvernul are dreptul și datoria de a menține ordinea fizică, universitatea are dreptul și datoria de a ține ordinea morală.

Cu amenințarea bilelor negre autoritatea morală nu se poate ține, cu plecăciune în fața guvernului, care are puterea fizică, nu se poate ține autoritatea, cu cantine și căminuri infecte și fără contactul cu profesorii nu se poate păstra autoritatea morală.

Studentul e om în toată puterea cuvântului și reprezintă o forță formidabilă.

Cine și-a pus în gând să organizeze complet această forță?

Se impune s'o facă universitatea nouă, care pe lângă cunoștințe de natură intelectuală, trebuie să dea studențimii, suflet, simțire și voință, care nu se poate da de cât de la om la om. Se impune legătura între tată și fiu, între noi, părinți sufletești și Dv. fiu noștri.

Se cere pentru aceasta o supra muncă, o supra datorie dela profesori și studenți.

Unii ostași și alții ofițeri, oastea culturii să și facă datoria.

neale, să se dea și cultură pur națională.

Studentul e un ostaș al culturii române, e un asigurator pe vecie al statului acestuia român.

Universitate nouă, înseamnă „Alma Mater”, nu autoritate fizică, ci morală.

Și dacă guvernul are dreptul și datoria de a menține ordinea fizică, universitatea are dreptul și datoria de a ține ordinea morală.

Cu amenințarea bilelor negre autoritatea morală nu se poate ține, cu plecăciune în fața guvernului, care are puterea fizică, nu se poate ține autoritatea, cu cantine și căminuri infecte și fără contactul cu profesorii nu se poate păstra autoritatea morală.

Studentul e om în toată puterea cuvântului și reprezintă o forță formidabilă.

Cine și-a pus în gând să organizeze complet această forță?

Se impune s'o facă universitatea nouă, care pe lângă cunoștințe de natură intelectuală, trebuie să dea studențimii, suflet, simțire și voință, care nu se poate da de cât de la om la om.

Se impune legătura între tată și fiu, între noi, părinți sufletești și Dv. fiu noștri.

Se cere pentru aceasta o supra muncă, o supra datorie dela profesori și studenți.

Unii ostași și alții ofițeri, oastea culturii să și facă datoria.

Trebuie, neapărat trebuie, ca pe lângă activitatea de școală, să desfășurăm o altă care să asigure înțelegerea culturală a neamului acestuia.

Noi vorbim de autonomia universităților noastre, dar în ce a constat acea autonomie? Avem noi o singură autoritate universitară?

Autonomia a constat în aceea că rectorii și decanii s'au strâns la ministru pentru a lua măsuri de restricțiune, de constrângere pentru d-noastră.

Autoritatea universitară morală, a abdicat în fața autorității fizice. Guvernul s'a bucurat de aceasta, căci li convinea de minune ca autoritatea morală să abdice în fața autorității fizice.

Dacă decanii și rectorii se întruneau cu Dv. la un loc, altceva ar fi ieșit.

Donilor, e de neapărată nevoie pentru universitatea nouă, să se creeze un organ supra universitar de executie a tuturor nevoilor culturale de toate felurile.

Acest organ s'ar compune din profesori cu încredere aleși de colegii lor și din profesori pe cari Dv. studenții l'ar ruga să vă reprezinte în acel organ.

Acest consiliu ar avea autoritatea morală neștirbită, și ar putea vorbi cu autoritatea guvernamentală de la egal, la egal, cerându-i toate mijloacele pentru ca elementul românesc să aibă în țara lui, cel puțin tot atâtea condițiuni de propagare ca și minoritățile cu care vine în contact.

Sarcina aceasta li revine consiliului înarmat cu toată încrederea profesorilor și a studenților.

Pentru aceasta, se cere, cum am mai spus, încredere desăvârșită, căci nu legile conduc pe oameni, nici chiar oamenii conduc pe alți oameni, ci numai încrederea care la un moment dat se concepează asupra culvii.

Dv. v'ar trebui acum să cutare sau cutare lege, ci încrederea pe care a-ți perdit-o.

Vă reamintesc dogma noastră. Statul român, național român

înseamnă puterea politică, economică și culturală în mâinile românilor.

Înțelegerea culturală trebuie înfăptuită și înfăptuirea nu se poate face fără sacrificii.

Vă cer și d-voastră, să vă ridicați deasupra resentimentelor mărunte, care poate vă stăpănesc, să vă ridicați deasupra, pentru ca idealul pe care vi-l descriu să devie o realitate.

C. M. Răpeanu

Jidanii și Armata

Președinta județului Orhei cu adresa No. 594/1923, cere urmărirea tinerilor din contingentul 1924, dispărați din raza Plășei Felenești aceluia județ, după cum urmează:

Grabnic Fișel, Ghelbiș Zisi, Hatchis Bercu, Huc Mendeli și Incheș Iosif.

După cum se vede jidanilor din țara noastră nu le place serviciul militar, contrar celor din Polonia.

În Polonia au vrut să-l excludă din armată, în schimb anel taxă, dar ei au protestat.

Lă noi, ei vor să scape de armată, dar nu vor al noștri.

Ragăm frumos pe domnii jidani, să mai aibă puțină răbdare, căci dacă guvernarea de azi nu vor să-l scape, vor veni în curând alții, cari-i vor exclude.

Fasciștii să trăiască!

Jariște

Domnule Maior...!

Nu îți cunoaștem numele, pentru că nu ai voit să-l dai. Se vede că o fărâma de conștiință și de rușine te-au împiedecat de a-ți lăsa în fața noastră provocatione absurde și de voincoasă lășitate.

Am fost întrebat de o doamnă, femeie respectabilă și mamă de studenți, de ce lovești cu atâta furie în studenți și cum îți vine să asumi soldații împotriva acestor fii ai țării, cari vor buclele ei?

D-ia al răspuns: „nu mă privește; și pentru ei am gloante destule”.

D-le Maior de bună seamă că tot d-ta ești cel care a brutalizat în chip sălbatic pe acea student care nu s'a evaporat într-o clipă dinaintea privitor D-tale furioase.

Tot d-ta, căci spre cinstea ostirii, nu credem să existe vre-un altul să-ți semene.

Tot d-ta, ucenic de ispravă al colonelului Căldăreanu, și poate emul al acestuia în maltratarea studenților.

D-le Maior, dacă ești atât de orbi rădăci încât neputându-ne înțelege stii numai să lovești, te îngâmbe; iar dacă lovești pentru că te îndeamnă vre-un interes sau numai din plăcere te disprețuim.

Oricum ar fi, chiar sub anonimitate care te ascunde, noi te știm că ești și îți vestim purtarea.

Dacă ai fost pe front și ai avut alături, towardși de luptă, pe studenți, nu puteai face ce ai făcut.

Iar dacă n'ai făcut frontal, nu d-ta ai căderea să te atîni de studențime.

Pe cât ne înfrîntează cele ce ai făcut d-ta, conștiința că ești unul și a-sa cum ești, pe când toți ceilalți ostași adevărați înțeleg rostul luptei noastre și sufletele lor vibrează alături de noi ne face să primim cu aceluși dragoste și încredere neclintită ostirea jidanilor în care d-ta nu opari de cât ca o odioasă remilșcență.

Pao'le Creșel

Soc. Studenților în Litere și Filosofie a obținut pentru Marți 1 Mai, reprezentarea dramei „Stăpîna” de d-l Căton Teodorian, în beneficiul ei.

Festivitatea e sub patronajul D-lui Const. N. Vasiliu.

Definiții importante în calculul decorativ...

F. N. R. SI „NUMERUS CLAUSUS“

„Numerus clausus“

câte ceva de la cărturari

Iată deci cea mai frumoasă explicație a lui „Numerus Clausus”, pe care fascismul îl va aplica nu numai în Universitate, ci în toate ramurile vieții de stat. Și îl va aplica energic, dar nu prin violențe sau prin teroare, cum s'a spus până acum, ci prin cele mai civilizate și legale mijloace.

La vremuri nouă, oameni noi

Această „neștiință luminoasă” devine în viața unui neam în clipele lui grele, puterea profetică*.

Ce au făcut luminătorii neamului pentru dezvoltarea țării

Iată deci, că tineretul își urmează rolul istoric, își face
datoria până se vor "hotărî și „înțelepții” să și-o facă.

**Români,
boicotați pe jidani!**